

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 585

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 17 iulie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
454.	— Hotărâre privind modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 731/2007	2–6
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
	Decizia nr. 14 din 12 iunie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală).....	7–15

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 731/2007

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 51 din Legea nr. 318/2015 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare a Bunurilor Indisponibilizate și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Normele metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 731/2007, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 254 din 16 aprilie 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatul (2) se abrogă.

2. La articolul 2, alineatele (4) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Sumele reprezentând cheltuieli de distrugere se înscriu, pe bază de documente justificative, în procesul-verbal de distrugere, care constituie titlu executoriu pentru aceste sume, în condițiile legii, și urmează regimul creanțelor bugetare prevăzute la art. 220 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

„(6) Distrugerea bunurilor intrate în proprietatea privată a statului, care nu îndeplinesc condițiile legale de comercializare, se efectuează în prezența și cu confirmarea prin semnătură a unei comisii de preluare și distrugere formate din câte un reprezentant desemnat de instituția sau autoritatea publică deținătoare, de organul de valorificare și de serviciile publice deconcentrate corespunzătoare ale Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, Ministerului Afacerilor Interne și Ministerului Mediului.”

3. La articolul 3, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Membrii comisiei de preluare și distrugere prevăzute la art. 2 alin. (6) pot fi și membri ai comisiei de evaluare prevăzute la art. 6 alin. (4) și (4¹) din ordonanță și sunt numiți prin decizie a instituției ori autorității publice deținătoare, prin care se desemnează dintre aceștia și președintele comisiei. Înlocuirea acestora, prin decizie, se face în condiții temeinic motivate.”

4. La articolul 4, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Deținătorii declară și predau bunurile confiscate în proceduri penale distinct de celelalte bunuri intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului.”

5. La articolul 5, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Actul prevăzut la alin. (2) lit. j) se predă organului de valorificare în copie conformă cu originalul.”

6. La articolul 5, alineatul (6) se abrogă.

7. La articolul 5, alineatele (7) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(7) Pentru bunurile provenind din succesiuni vacante, titlul de proprietate îl constituie certificatul de vacanță succesorală emis de notarul public.

(8) În cazul moștenirilor ce urmează a fi declarate vacante, deschise până la intrarea în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, direcțiile generale regionale ale finanțelor publice reprezintă statul ca subiect de drepturi și obligații în cadrul procedurii succesorale. Reprezentarea acestora în cadrul procedurii succesorale se face prin consilieri juridici. Moștenirile vacante deschise după intrarea în vigoare a Legii nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare, intră în proprietatea privată a comunelor, orașelor și municipiilor.”

8. La articolul 9, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Bunurile considerate abandonate în condițiile art. 3 alin. (7) din ordonanță se predau organelor de valorificare competente.”

9. La articolul 11, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — (1) Lichidatorii sau, în cazul societăților radiate fără lichidare, administratorii acestora la data radierii predau bunurile organelor de valorificare, pe bază de proces-verbal de predare-primire, în termen de 10 zile de la data comunicării încheierii de radiere.”

10. La articolul 12, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Organele de valorificare sau, în cazul în care nu au personalitate juridică, instituțiile cu personalitate juridică din care acestea fac parte reprezintă statul în calitate de proprietar al bunurilor devenite ale statului potrivit art. 7 din Legea nr. 314/2001, cu modificările și completările ulterioare, și sunt abilitate să ia toate măsurile legale necesare pentru a intra în posesia acestor bunuri, dacă acestea nu sunt predate conform art. 11.

(3) Creanțele persoanelor juridice radiate, devenite ale statului în condițiile art. 7 din Legea nr. 314/2001, cu modificările și completările ulterioare, se transmit de către organul de valorificare spre executare silită, împreună cu încheierea judecătorescilor delegat prin care se dispune radierea persoanei juridice și cu documentele doveditoare cu privire la dreptul de creanță al persoanei juridice radiate.”

11. La articolul 14, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 14. — (1) După preluarea bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, comisia de evaluare procedează la evaluarea acestora în termen de 30 de zile, cu excepția bunurilor care necesită expertizare în vederea evaluării.

(2) Rezultatele evaluării sunt consemnate într-un proces-verbal de evaluare întocmit de comisia de evaluare în 3 exemplare, semnat de membrii acesteia și avizat de conducătorul organului de valorificare.”

12. La articolul 14, alineatul (6) se abrogă.

13. La articolul 14, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) Comisia de evaluare este formată din 5 membri: 3 reprezentanți ai organului de valorificare, un reprezentant al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor și unul al deținătorului bunurilor. Organul de valorificare este reprezentat în comisie de:

a) conducătorul adjunct al organului de valorificare, care coordonează activitatea de valorificare — președintele comisiei;
b) 2 salariați din cadrul compartimentului, biroului sau serviciului de valorificare bunuri, dintre care unul este desemnat secretarul comisiei. În cazul în care în cadrul compartimentului, biroului sau serviciului nu sunt încadrați cel puțin 2 salariați, conducătorul organului de valorificare va desemna un salariat din cadrul altui compartiment, birou sau serviciu din instituție.”

14. La articolul 14, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (8), cu următorul cuprins:

„(8) În situația în care valorificarea privește bunuri confiscate în proceduri penale, din comisia de evaluare poate face parte și un reprezentant al Agenției Naționale de Administrare a Bunurilor Indisponibilizate. În acest caz, comisia de evaluare este formată din 5 membri: 2 reprezentanți ai organului de valorificare, un reprezentant al Agenției Naționale de Administrare a Bunurilor Indisponibilizate, un reprezentant al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor și un reprezentant din partea Ministerului Afacerilor Interne. Înlocuirea acestora se face prin decizie, în condiții temeinic motivate.”

15. **La articolul 15, alineatele (2) și (5) se abrogă.**

16. **La articolul 20, alineatul (3) se abrogă.**

17. La articolul 22, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 22. — (1) Bunurile imobile intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului se valorifică numai prin licitație publică, dacă prin lege nu se dispune altfel.”

18. **La articolul 22 alineatul (2), literele a) și b) se abrogă.**

19. **La articolul 22, alineatele (3)—(5) se abrogă.**

20. La articolul 22, alineatele (7) și (9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(7) În cazul în care unii dintre coproprietari nu depun oferta de cumpărare în termenul de mai sus, vânzarea directă a cotei deținute de stat se face către cei care au depus oferta. Contractul de vânzare-cumpărare se încheie în formă autentică în termen de cel mult 30 de zile de la data achitării sumei prevăzute mai sus.

(9) În cazul în care chiriașii aflați în situația prevăzută la alin. (8) nu își exprimă oferta de cumpărare sau nu achită suma datorată în termenele precizate la alin. (8), se procedează la valorificarea bunurilor prin licitație publică.”

21. La articolul 23, alineatele (7) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(7) Licitația publică are loc în prezența unei comisii formate din 3 membri, dintre care unul are calitatea de președinte al comisiei, desemnați prin decizie a conducătorului organului de valorificare sau, dacă acesta nu are personalitate juridică, a instituției cu personalitate juridică din care face parte organul de valorificare. Prin decizie se desemnează și membrii supleanți.

(8) Comisia de licitație verifică îndeplinirea condițiilor de participare la licitație și întocmește lista cuprinzând persoanele acceptate la licitație. Garanția de participare la licitație se depune/se virează de către participanții la licitație în conturile corespunzătoare de disponibilități deschise la unitățile Trezoreriei Statului potrivit prevederilor art. 36 alin. (4).”

22. La articolul 24, alineatele (15), (23) și (28) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(15) În cazul neprezentării la licitație, precum și al ofertanților care refuză semnarea procesului-verbal de licitație, garanția nu se restituie și devine venit la bugetul de stat sau, după caz, local

și se virează în conturile de venituri bugetare corespunzătoare deschise la unitățile Trezoreriei Statului potrivit prevederilor art. 36 alin. (3).

(23) În cazul în care garanția depusă depășește sumele prevăzute la alin. (22), suma rămasă din garanție după acoperirea acestora devine venit la bugetul de stat sau, după caz, local și se virează în conturile de venituri bugetare corespunzătoare deschise la unitățile Trezoreriei Statului potrivit art. 36 alin. (3). În caz contrar, fostul adjudecatar este obligat la plata cheltuielilor ocazionate de organizarea unei noi licitații publice și, după caz, a diferenței de preț rămase neacoperite din garanția depusă.

(28) Dobânzile și penalitățile prevăzute la alin. (24) se stabilesc conform prevederilor Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.”

23. La articolul 25, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Procedura și competențele privind organizarea licitației de comision se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.”

24. La articolul 27, partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 27. — Dacă în termen de 150 de zile de la prima reevaluare a bunurilor acestora nu se valorifică prin modalitățile prevăzute la art. 9 din ordonanță sau nu se atribuie cu titlu gratuit, se poate proceda la:”

25. Articolul 28 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 28. — Organele de valorificare pot preda bunurile spre valorificare și altor organe de valorificare din structura Agenției Naționale de Administrare Fiscală. În acest scop, se încheie un protocol între conducătorii organelor de valorificare.”

26. La articolul 29 alineatul (1) litera a), penultimul paragraf se modifică și va avea următorul cuprins:

„Datele tehnice care trebuie comunicate Ministerului Finanțelor Publice pentru autovehicule, ambulanțe sanitare cu dotările aferente, ambarcațiuni și motoare atașabile acestora sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.”

27. La articolul 29 alineatul (1), litera e) se abrogă.**28. La articolul 29, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Atribuirea cu titlu gratuit a bunurilor prevăzute la alin. (1) lit. b) și c) se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice, pentru cele care intră în competența Ministerului Finanțelor Publice, sau prin decizie a conducătorului organului de valorificare, dacă acesta are personalitate juridică, ori, în caz contrar, a conducătorului instituției cu personalitate juridică din care face parte organul de valorificare, pentru cele care intră în competența acestora.”

29. La articolul 30 alineatul (1), litera c) se abrogă.**30. La articolul 30, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:**

„(11) Procedura de valorificare a bunurilor conform prevederilor alin. (1) lit. d) și e) se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.”

31. La articolul 30, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Atribuirea cu titlu gratuit în condițiile art. 29 alin. (1) lit. b), c), d) și f) se poate face direct, fără parcurgerea etapelor de valorificare, dar cu respectarea procedurii de evaluare a bunurilor.”

32. La articolul 31 alineatul (1), literele a), b) și c) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) propun Ministerului Finanțelor Publice transmiterea cu titlu gratuit a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, pentru valori mai mari de 10.000 lei, conform prevederilor art. 29 alin. (1) lit. b);

b) verifică dacă sumele rezultate din valorificarea bunurilor se varsă în termen la bugetul de stat; în caz contrar, se iau măsurile prevăzute de legislația în vigoare pentru recuperarea acestora și, după caz, a dobânzilor și penalităților de întârziere;

c) transmit debitele constatate organelor de executare silită în vederea aplicării măsurilor de executare silită, în baza titlurilor executorii emise în condițiile legii;”.

33. La articolul 31 alineatul (1), litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

„g) raportează lunar Ministerului Finanțelor Publice situația privind autovehiculele, ambulanțele sanitare cu dotările aferente, ambarcațiunile și motoarele atașabile acestora intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, conform anexei la prezentele norme metodologice;”.

34. La articolul 31 alineatul (1), litera h) și alineatul (2) se abrogă.

35. La articolul 33, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Comisia de distrugere, numită prin decizie a conducătorului organului de valorificare sau, în cazul în care acesta nu are personalitate juridică, a conducătorului instituției cu personalitate juridică în cadrul căreia funcționează acesta, este formată din 5 membri: 2 reprezentanți ai organului de valorificare, un reprezentant din partea Ministerului Afacerilor Interne, un reprezentant al Ministerului Mediului și un reprezentant al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor. Prin decizie se desemnează un președinte al comisiei, dintre reprezentanții organului de valorificare și membri supleanți, reprezentanți ai aceluiași instituții.”

36. La articolul 33, alineatul (5) se abrogă.

37. La articolul 35, alineatele (3) și (4) se abrogă.

38. Articolul 36 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 36. — (1) Veniturile încasate din valorificarea bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, precum și veniturile încasate în urma valorificării bunurilor confiscate de către autoritățile administrației publice locale se colectează în conturile de disponibilități deschise la unitățile Trezoreriei Statului stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice. Prin același ordin se stabilesc instituțiile publice cu codurile de identificare fiscală aferente, coduri care se utilizează la deschiderea conturilor de disponibilități. În cazul încasării contravalorii bunurilor respective în numerar, sumele încasate se depun de către organele de valorificare la casieria unității Trezoreriei Statului în prima zi lucrătoare de la încasare.

(2) Din sumele colectate, organele de valorificare acoperă, pe bază de documente legale, cheltuielile efectuate în vederea valorificării bunurilor, având obligația ca în termen de 5 zile lucrătoare de la încasare să vireze disponibilitățile rămase în conturile prevăzute la alin. (1), la subdiviziunile corespunzătoare aferente subcapitolelor de venituri ale bugetului de stat sau ale bugetului local, astfel: 35.01.03 «Încasări din valorificarea bunurilor confiscate, abandonate și alte sume constatate odată cu confiscarea potrivit legii», 35.01.06 «Încasări din valorificarea bunurilor confiscate ca urmare a săvârșirii infracțiunilor la regimul drogurilor și precursorilor», respectiv 35.02.03 «Încasări din valorificarea bunurilor confiscate, abandonate și alte sume constatate odată cu confiscarea potrivit legii».

(3) Prin ordinul menționat la alin. (1) se stabilesc și conturile de venituri bugetare, precum și codurile de identificare fiscală cu care se codifică conturile respective.

(4) Prin ordinul menționat la alin. (1) se stabilesc și conturile corespunzătoare de disponibilități deschise la unitățile Trezoreriei Statului pentru gestionarea sumelor reprezentând garanția de participare la licitație care se depune/se virează de către participanții la licitație, instituțiile publice pe numele cărora vor fi deschise aceste conturi, precum și codurile de identificare fiscală cu care se codifică conturile respective.”

39. La articolul 37, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 37. — (1) Pentru cheltuielile efectuate în vederea valorificării bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului după virarea la bugetul de stat a disponibilităților rezultate din valorificare sau pentru care sumele disponibile în conturile deschise la unitățile Trezoreriei Statului potrivit art. 36 alin. (1) nu sunt suficiente, se prezintă documente justificative, procedându-se astfel:

a) organele de valorificare întocmesc un referat în care vor fi consemnate, pe bază de documente justificative, sumele care urmează să fie restituite din contul bugetului de stat în conturile deschise la unitățile Trezoreriei Statului potrivit art. 36 alin. (1). Referatul este semnat de conducătorul organului de valorificare și va purta viza de control financiar preventiv propriu;

b) unitățile Trezoreriei Statului restituie suma totală aprobată în referat din contul corespunzător de venituri ale bugetului de stat în conturile deschise la unitățile Trezoreriei Statului potrivit art. 36 alin. (1);

c) după alimentarea conturilor deschise la unitățile Trezoreriei Statului potrivit art. 36 alin. (1), organele de valorificare dispun plățile legale către beneficiari.

(2) Veniturile încasate din valorificarea bunurilor confiscate de către autoritățile administrației publice locale se fac venit la bugetul local, după deducerea cheltuielilor cu valorificarea și a unui comision de 20% din veniturile rămase după deducerea cheltuielilor cu valorificarea. Comisionul se virează la bugetul statului, în contul corespunzător de venituri ale bugetului de stat deschis la unitățile Trezoreriei Statului potrivit art. 36 alin. (3), în termen de 5 zile de la încasare.”

40. La articolul 39, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 39. — (1) În categoria cheltuielilor prevăzute la art. 36 alin. (2) și la art. 37 și 38 sunt incluse cheltuielile efectuate în vederea valorificării bunurilor intrate în proprietatea privată a statului, de la preluarea acestora până la valorificarea, atribuirea gratuită sau distrugerea lor, precum cheltuielile privind sortarea, manipularea, transportarea, depozitarea, conservarea, analiza, fotografierea, filmarea, marcarea, etichetarea și expertizarea, inclusiv cele efectuate pentru stabilirea bunurilor care îndeplinesc condițiile de comercializare, restituirea contravalorii bunurilor înapoiate de consumatori ca urmare a constatării unor defecte, conform cadrului legal privind protecția consumatorilor, cheltuielile pentru verificarea stării de funcționare a autovehiculelor, evaluarea, licitațiile, publicitatea, dezmembrarea, distrugerea, cheltuielile cu dotarea cu mijloace auto pentru desfășurarea în condiții optime a activității de valorificare, restituirea sumelor încasate greșit sau fără bază legală, a contravalorii bunurilor intrate greșit sau fără bază legală în proprietatea privată a statului, indemnizațiile membrilor comisiilor prevăzute la art. 1 alin. (3), art. 6 alin. (3) și (4) și art. 8 alin. (2) din ordonanță și cotele de contribuții aferente acestor indemnizații, datorate potrivit legii de angajator, precum și cotele reținute pentru acordarea de premii personalului Agenției Naționale de Administrare Fiscală, conform reglementărilor în vigoare. Cotele reținute conform reglementărilor în vigoare pentru acordarea de premii personalului Agenției Naționale de Administrare Fiscală se aplică asupra sumelor rezultate din valorificarea bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, exclusiv TVA și celelalte cheltuieli de valorificare.”

41. La articolul 39 alineatul (3), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) cheltuieli ce grevează asupra bunurilor în momentul preluării acestora în vederea valorificării (impozite, taxe, cheltuieli de întreținere, energie, telefon, gaze naturale, datorii înscrise în pasivul succesoral și altele asemenea), în limita activului succesoral;”.

42. La articolul 40, alineatul (5) se abrogă.

43. La articolul 40, alineatul (8) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(8) Contravaloarea în lei a sumelor în valută neconvertibilă cotate la Banca Națională a României și depozitată la cursurile acesteia virată în conturile deschise la unitățile Trezoreriei Statului potrivit art. 36 alin. (1) se restituie de către organele de valorificare, pe baza hotărârii judecătorești rămase definitivă, însoțită de cererea de restituire, precum și de certificatul de atestare fiscală din care să rezulte că persoana fizică sau juridică de la care s-a dispus confiscarea nu are obligații bugetare neachitate.”

44. La articolul 41, alineatele (4) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Contravaloarea în lei a bunurilor și a sumelor în valută liber convertibilă/neconvertibilă cotate, precum și mijloacele de plată în lei intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului se restituie din conturile deschise la unitățile Trezoreriei Statului potrivit prevederilor art. 36 alin. (1).

(5) În cazul în care beneficiarul restituirii înregistrează obligații fiscale restante față de bugetele ale căror creanțe sunt administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, acestea se vor compensa cu suma de restituit, până la concurența celei mai mici sume, conform prevederilor art. 167 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare. Procedura de restituire se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.”

45. La articolul 41, alineatul (7) se abrogă.**46. Articolul 44 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 44. — Substanțele și preparatele toxice și foarte toxice se predau gratuit entităților autorizate în condițiile legii să desfășoare activitate cu astfel de substanțe și produse. Valorificarea sau, după caz, distrugerea acestora se face în conformitate cu prevederile actelor normative care reglementează regimul acestor substanțe.”

47. La articolul 46, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 46. — (1) Bunurile, inclusiv fildeșul, documentele sau valorile susceptibile să facă parte din patrimoniul cultural național sau care prezintă valoare documentară, științifică, artistică sau muzeistică se predau de îndată, cu titlu gratuit, Ministerului Culturii și Identității Naționale, pentru a fi repartizate instituțiilor specializate, potrivit avizului Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor.”

48. Articolul 49 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 49. — (1) Valorificarea mijloacelor de plată în valută neconvertibilă intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, preluate de Banca Națională a României, se realizează prin virarea contravalorii în lei a acestora, rezultată în urma schimbului valutar, după deducerea cheltuielilor efectuate în vederea valorificării, în conturile deschise la unitățile Trezoreriei Statului potrivit art. 36 alin. (1), în termen de 5 zile lucrătoare de la obținerea contravalorii în lei.

(2) În cazul în care mijloacele de plată în valută neconvertibilă, intrate în proprietatea privată a statului, depuse la Banca Națională a României, nu au putut fi valorificate, fie din lipsă de interes în efectuarea schimbului de către băncile comerciale/băncile emitente, fie suma ce ar putea fi obținută în urma valorificării este mai mică decât costurile tranzacției, fie din alte motive care conduc la lipsa de eficacitate a operațiunii, acestea vor fi păstrate, expuse sau distruse de către Banca Națională a României, conform reglementărilor acesteia.”

49. La articolul 51, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 51. — (1) Sumele obținute ca urmare a valorificării bunurilor prevăzute la art. 5 alin. (2) din ordonanță sunt virate, în termen de 5 zile de la încasare, ca venit la bugetul de stat sau, după caz, local, după deducerea cheltuielilor efectuate conform prevederilor legale în vigoare în conturile de venituri bugetare corespunzătoare deschise la unitățile Trezoreriei Statului potrivit art. 36 alin. (3).”

50. La articolul 53, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (7), cu următorul cuprins:

„(7) Sunt supuse valorificării grupurile în integralitatea lor, fără lotizarea conținutului acestora.”

51. La articolul 55, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 55. — (1) Pentru valorificarea obiectelor din metale sau pietre prețioase se utilizează metoda vânzării directe sau licitația publică.

(2) Obiectele din metale și/sau pietre prețioase intrate în proprietatea privată a statului se valorifică prin vânzare către persoanele fizice sau juridice autorizate de către Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor sau către alte persoane fizice care declară pe propria răspundere că efectuează achiziția în scop personal, și nu pentru revânzare.”

52. La articolul 55, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„(6) Valorificarea prin licitație publică a obiectelor din metale sau pietre prețioase se face potrivit procedurii stabilite la art. 23 și 24, cu condiția suplimentară ca participanții la licitație să facă dovada calității de persoane fizice sau juridice autorizate de către Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor sau, în cazul persoanelor fizice care nu au această calitate, cu condiția să declare în scris, pe propria răspundere, că intenționează achiziția acestor bunuri pentru uz personal, și nu pentru revânzare.”

53. Articolul 57 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 57. — Metalele prețioase, aliajele acestora și pietrele prețioase intrate în proprietatea privată a statului se valorifică de către Direcția generală executării silite cazuri speciale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, prin structurile din cadrul acesteia, în cazul în care au fost confiscate în cadrul procesului penal, și de către organele de valorificare a căror rază de competență teritorială include municipiile reședință de județ în care funcționează unitățile de depozitare ale Trezoreriei Statului, prevăzute în anexa nr. 1 la Normele metodologice privind procedurile de depunere, manipulare și depozitare a metalelor prețioase, aliajelor acestora și pietrelor prețioase, considerate bunuri fără stăpân, precum și a celor ridicate în vederea confiscării ori confiscate în condițiile prevăzute de lege, la unitățile Trezoreriei Statului, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 526/2004, cu modificările ulterioare, și se evaluează de către comisiile de evaluare care funcționează în cadrul acestora.”

54. La articolul 58, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 58. — (1) În cazul bunurilor prevăzute la art. 12 din ordonanță, structura vamală deținătoare va preciza în borderoul privind bunurile trecute în proprietatea statului, prevăzut la art. 5 alin. (1), pe care îl transmite organelor de valorificare, ratele taxelor la import aplicabile bunurilor cuprinse în borderoul (procentual), precum și, dacă este cazul, sumele în lei datorate în valoare absolută, pe unitate de cantitate, conform prevederilor legale în domeniu.”

55. Articolul 60 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 60. — Taxele la import aferente bunurilor neunionale intrate în proprietatea privată a statului, inclusiv cele aplicate în cazul bunurilor atribuite cu titlu gratuit, potrivit art. 12 alin. (4) din ordonanță, intră în categoria cheltuielilor de valorificare și se plătesc din conturile deschise la unitățile Trezoreriei Statului potrivit art. 36 alin. (1).”

56. Articolul 61 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 61. — După reținerea taxelor la import din sumele încasate din valorificarea bunurilor, din suma rămasă se suportă celelalte cheltuieli de valorificare, iar sumele rămase se virează în contul corespunzător de venituri al bugetului de stat stabilit potrivit art. 36 alin. (3).”

57. Articolul 63 se abrogă.**58. Anexa nr. 1 va deveni anexa la normele metodologice.****59. Anexa nr. 2 se abrogă.**

60. În cuprinsul Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, sintagmele „direcțiile generale ale finanțelor publice județene sau/respectiv/și a municipiului București, ori/sau/respectiv/și/precum și administrațiile finanțelor publice de sector din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Municipiului București”, „direcțiile generale ale finanțelor publice județene sau/respectiv/și a municipiului București, ori/sau/respectiv/și/precum și administrațiile finanțelor publice de sector din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Municipiului București, după caz” se înlocuiesc cu sintagma „organele de valorificare”.

61. În cuprinsul Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, sintagmele „directorul executiv al direcției generale a finanțelor publice județene sau/respectiv a municipiului București ori, după caz/precum și/ori șeful administrației publice de sector din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Municipiului București” și „directorul executiv al direcției generale a finanțelor publice județene sau/respectiv a municipiului București ori, după caz/precum și/ori șefii administrațiilor finanțelor publice de sector” se înlocuiesc cu sintagma „conducătorul organului de valorificare”.

Dispozițiile paragrafului anterior se aplică în mod corespunzător și în privința adjunctilor persoanelor cu funcțiile de conducere de mai sus.

62. În cuprinsul Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, sintagma „majorări de întârziere” se înlocuiește cu sintagma „dobânzi și penalități”.

63. În cuprinsul Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, sintagmele:

— „contul 50.85 «Disponibil din valorificarea bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului», deschis pe numele organelor de valorificare la unitățile Trezoreriei Statului ale municipiilor reședință de județ și la Activitatea de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București”;

— „contul 50.85 «Disponibil din valorificarea bunurilor intrate în proprietatea privată a statului» deschis la unitățile Trezoreriei Statului ale municipiilor reședință de județ și la Activitatea de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București”;

— „contul 50.85 «Disponibil din valorificarea bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului», deschis pe numele direcțiilor generale ale finanțelor publice județene la unitățile Trezoreriei Statului ale municipiilor

reședință de județ și pe numele Direcției Generale a Finanțelor Publice a Municipiului București la Activitatea de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București”;

— „contul 50.85 «Disponibil din valorificarea bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului»;

— „contul 50.85”

se înlocuiesc cu sintagma „conturile de disponibilități deschise la unitățile Trezoreriei Statului potrivit art. 36 alin. (1)”.

64. În cuprinsul Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, sintagmele „drepturi de import” și „drepturi vamale de import” se înlocuiesc cu sintagma „taxe la import”.

65. În cuprinsul Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, sintagma „bunuri necomunitare” se înlocuiește cu sintagma „bunuri neunionale”.

66. În cuprinsul capitolului XIII din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, cu excepția titlului, sintagmele „autoritatea vamală”, „autoritatea vamală deținătoare” și „organele autorității vamale” se înlocuiesc cu sintagma „structura vamală deținătoare”.

Art. II. — Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală prevăzut la art. 36 alin. (1) din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 731/2007, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, se emite în termen de cel mult 10 zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Până la intrarea în vigoare a ordinului, veniturile încasate din valorificarea bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, precum și în urma valorificării bunurilor confiscate de către autoritățile administrației publice locale se colectează în conturile de disponibil deschise în acest scop la unitățile Trezoreriei Statului, iar disponibilitățile rămase după acoperirea cheltuielilor de valorificare se virează în conturile bugetului de stat sau local, conform cadrului legal în vigoare până la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. III. — Hotărârea Guvernului nr. 731/2007 privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 254 din 16 aprilie 2009, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta hotărâre, se va republica, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici
Viceprim-ministru, ministrul mediului,
Grațiana Leocadia Gavrilesco
Ministrul economiei,
Niculae Bădăläu
Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan
Ministrul culturii și identității naționale,
Valer-Daniel Breaz

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 14

din 12 iunie 2019

Dosar nr. 1.086/1/2019

Daniel Grădinaru — președintele Secției penale a
Înaltei Curți de Casație și Justiție

Rodica Aida Popa — judecător la Secția penală

Silvia Cerbu — judecător la Secția penală

Ana Hermina Iancu — judecător la Secția penală

Ionuț Mihai Matei — judecător la Secția penală

Simona Cristina Neniță — judecător la Secția penală

Andrei Claudiu Rus — judecător la Secția penală

Mirela Sorina Popescu — judecător la Secția penală

Lucia Tatiana Rog — judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara — Secția penală, prin Încheierea din data de 5 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 31.874/325/2017, prin care, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal presupun ca toate infracțiunile concurente să fie săvârșite după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parțial sau sunt aplicabile și în ipoteza în care una dintre ele este în concurs și cu cea care atrage starea de recidivă.

În situația în care infracțiunea dedusă judecății este în stare de recidivă postcondamnatorie, în aplicarea art. 43 alin. (2) din Codul penal se contopesc pedepsele individuale și se adaugă restul de pedeapsă neexecutat inițial sau se contopește pedeapsa aplicată în cauză cu ultima pedeapsă rezultantă ca efect al recidivelor succesive.”

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și ale art. 27⁴ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și potrivit Procesului-verbal din data de 12 iunie 2019 prin care s-a dispus înlocuirea doamnei judecător Anca Mădălina Alexandrescu cu doamna judecător Simona Cristina Neniță.

Sedința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Daniel Grădinaru.

La ședința de judecată a participat doamna Oana-Valentina Temerel, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Judecător-raportor a fost desemnat, conform prevederilor art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Marinela Mincă.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că au transmis puncte de vedere asupra chestiunilor de drept curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Suceava și

Timișoara, instanțele arondate acestora, Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Facultatea de Drept din cadrul Universității din București, Facultatea de drept din cadrul Universității Babeș-Bolyai, precum și Centrul de Cercetări în Științe penale din cadrul Facultății de Drept a Universității de Vest din Timișoara.

De asemenea, a învederat că, la data de 17 mai 2019, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus concluzii scrise.

În continuare, a arătat că a fost depus la dosar raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat părților la data de 20 mai 2019, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, constatând că nu sunt cereri sau excepții de formulat, a solicitat doamnei procuror Marinela Mincă să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problemele supuse dezbaterii în Dosarul nr. 1.086/1/2019.

Reprezentantul Ministerului Public a apreciat că prima chestiune de drept invocată în cuprinsul încheierii de sesizare este admisibilă, întrucât are în vedere stabilirea incidentei art. 43 alin. (2) din Codul penal care reglementează tratamentul sancționator al recidivei postcondamnatorii, în ipoteza în care unele dintre infracțiunile concurente cu cea care constituie al doilea termen al recidivei postcondamnatorii sunt concurente și cu infracțiunea care reprezintă primul termen al acesteia.

Astfel, a considerat că se pune problema dacă aceste infracțiuni vor intra în alcătuirea primului termen al recidivei postcondamnatorii, urmând a se aplica regulile concursului de infracțiuni, iar pedeapsa rezultantă ori restul ce a mai rămas de executat din aceasta să fie cumulat aritmetic cu pedeapsa aplicată pentru infracțiunea ce constituie cel de-al doilea termen al recidivei ori, dat fiind faptul că infracțiunile sunt concurente cu cea care constituie al doilea termen al recidivei, sunt incidente dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal.

În continuare, a învederat că, în doctrină, au fost prezentate două modalități de calcul al pedepsei rezultante în ipoteza în care după comiterea infracțiunii care constituie al doilea termen al recidivei postcondamnatorii s-a descoperit că inculpatul a mai săvârșit infracțiuni concurente pentru care a fost condamnat definitiv și care sunt concurente și cu infracțiunea care reprezintă primul termen al recidivei.

Într-o primă variantă de calcul s-a arătat că se vor contopi, potrivit regulilor de la concursul de infracțiuni, pedeapsa aplicată pentru infracțiunea care constituie primul termen al recidivei postcondamnatorii și pedepsele pentru infracțiunile nou-descoperite, iar apoi la această rezultantă se va adăuga pedeapsa stabilită pentru infracțiunea care constituie al doilea termen al recidivei.

În doctrină s-a susținut că această soluție conferă prioritate de aplicare dispozițiilor art. 40 din Codul penal, inculpatul fiind pus în aceeași situație în care s-ar fi aflat dacă primele infracțiuni concurente ar fi fost judecate simultan. Așadar, infracțiunea nouă va face parte din structura primului termen al recidivei, cu

toate că aceasta este concurentă și cu infracțiunea care constituie al doilea termen al recidivei postcondamnatorii.

O altă variantă de calcul al pedepsei rezultante, consacrată în doctrină, are în vedere aplicarea tratamentului sancționator al recidivei în privința celor două infracțiuni care constituie termenele acestei pluralități, pedepsele urmând a fi cumulate aritmetic potrivit art. 43 alin. (1) din Codul penal, după care pedeapsa pentru infracțiunea concurentă cu ambele fapte se va contopi cu rezultanta stabilită anterior.

Referitor la această formulă de calcul, în doctrină s-a argumentat că ar fi preferabilă, întrucât reflectă fidel formele pluralității existente între cele trei infracțiuni, respectiv concurs între infracțiuni, două câte două, și recidiva postcondamnatorie. De asemenea, s-a mai arătat că nu se justifică aducerea pedepsei aplicate pentru infracțiunea nou-descoperită în structura primului termen al recidivei, întrucât pentru respectiva faptă nu exista o hotărâre definitivă de condamnare anterioară săvârșirii ultimei infracțiuni, care reprezintă al doilea termen al recidivei postcondamnatorii. În situația în care pentru infracțiunea nou-descoperită se pronunțase o hotărâre definitivă de condamnare anterior comiterii infracțiunii care reprezintă cel de-al doilea termen al recidivei, pedeapsa rezultantă se stabilește potrivit primei variante de calcul prezentate.

Reprezentantul Ministerului Public a subliniat că cele două modalități de calcul al pedepsei nu vizează aplicarea prevederilor art. 43 alin. (2) din Codul penal, la care face referire instanța care a sesizat Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

În acest sens a susținut că art. 43 alin. (2) din Codul penal are ca situație premisă săvârșirea infracțiunilor concurente înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată ori considerată ca executată, iar această condiție nu este îndeplinită în ipoteza în care infracțiunea concurentă cu cea care formează al doilea termen al recidivei este concurentă și cu infracțiunea care constituie primul termen al recidivei.

Așadar, chiar dacă art. 43 alin. (2) din Codul penal nu impune ca toate infracțiunile concurente să îndeplinească cerințele specifice celui de-al doilea termen al recidivei, acestea vor trebui să respecte condiția privind momentul săvârșirii lor, respectiv după rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a aplicat pedeapsa anterioară, înainte ca aceasta să fi fost executată ori considerată ca executată.

Prin urmare, nefiind îndeplinită această condiție, a apreciat că nu pot fi incidente dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal.

În ceea ce privește a doua întrebare formulată în cuprinsul încheierii de sesizare, a susținut că aceasta nu îndeplinește condițiile de admisibilitate statuate în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Astfel, a apreciat că, pentru a se răspunde la această întrebare, ar trebui analizată, în concret, situația juridică a inculpatului, avându-se în vedere toate hotărârile prin care s-a dispus condamnarea acestuia. De asemenea, ar trebui identificate pluralitățile infracțiunilor incidente în cauză, ajungându-se așadar la rezolvarea concretă a situației inculpatului, prin stabilirea pedepsei rezultante.

Pe de altă parte, a învederat că întrebarea a fost formulată prin raportare la prevederile art. 43 alin. (2) din Codul penal, însă aceste dispoziții legale nu sunt incidente în cauză.

Prin urmare, a solicitat Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală să dispună potrivit celor anterior expuse.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

Asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 5 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 31.874/325/2017, Curtea de Apel Timișoara — Secția penală, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal presupun ca toate infracțiunile concurente să fie săvârșite după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parțial sau sunt aplicabile și în ipoteza în care una dintre ele este în concurs și cu cea care atrage starea de recidivă.

În situația în care infracțiunea dedusă judecății este în stare de recidivă postcondamnatorie, în aplicarea art. 43 alin. (2) din Codul penal se contopesc pedepsele individuale și se adaugă restul de pedeapsă neexecutat inițial sau se contopește pedeapsa aplicată în cauză cu ultima pedeapsă rezultantă ca efect al recidivelor succesive.”

II. Expunerea succintă a cauzei

Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a fost sesizată cu apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Timișoara împotriva Sentinței penale nr. 4.670 din 27 septembrie 2018, pronunțată de Judecătoria Timișoara în Dosarul nr. 31.874/325/2017.

Prin Sentința penală nr. 4.670 din 27 septembrie 2018, pronunțată de Judecătoria Timișoara în Dosarul nr. 31.874/325/2017, s-au dispus următoarele:

În baza art. 396 alin. (2) și (10) din Codul de procedură penală, a fost condamnat inculpatul P.C. la pedeapsa de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie calificată, în formă continuată (3 acte materiale), prevăzută de art. 233 și art. 234 alin. (1) lit. a) din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. (1) din Codul penal, art. 35 alin. (1) din Codul penal și art. 5 din Codul penal (fapte săvârșite la datele de 29 martie 2013 și 30 martie 2013 — persoane vătămate B.C., V.R.M. și P.E.S.).

În baza art. 67 alin. (2) din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, s-a interzis, cu titlu de pedeapsă complementară, pe o durată de 3 ani, exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal, în condițiile art. 68 alin. (1) lit. c) din Codul penal, iar în baza art. 65 alin. (1) din Codul penal, s-a interzis, cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal, pe durata și în condițiile prevăzute de art. 65 alin. (3) din Codul penal.

S-a constatat că infracțiunea dedusă judecății se află în concurs real cu infracțiunile pentru care inculpatul a fost condamnat prin Sentința penală nr. 1.033 din 12 iulie 2013, pronunțată de Judecătoria Satu Mare, definitivă prin Decizia penală nr. 704/R din 8 octombrie 2013, pronunțată de Curtea de Apel Oradea, cu infracțiunea pentru care inculpatul a fost condamnat prin Sentința penală nr. 257 din 25 februarie 2012, pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca, definitivă prin Decizia penală nr. 665/A din 11 mai 2015, pronunțată de Curtea de Apel Cluj, și cu infracțiunea pentru care inculpatul a fost condamnat prin Sentința penală nr. 3.488 din 22 noiembrie 2017, pronunțată de Judecătoria Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. 32/A din 10 ianuarie 2018, pronunțată de Curtea de Apel Cluj.

S-a constatat că infracțiunea dedusă judecății a fost săvârșită în termenul de supraveghere al liberării condiționate, în stare de recidivă postcondamnatorie, raportat la pedeapsa rezultantă de 3 ani și 6 luni închisoare dispusă prin Sentința penală nr. 4 din 13 ianuarie 2011 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare la data de 28 ianuarie 2011, inculpatul fiind liberat condiționat în data de 1 martie 2013, cu un rest de pedeapsă neexecutat de 458 de zile.

S-a reținut că prin Sentința penală nr. 257 din 25 februarie 2012, pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca, definitivă prin Decizia penală nr. 665/A din 11 mai 2015, pronunțată de Curtea de Apel Cluj, s-a constatat executată, în perioada 3 decembrie 2010—1 martie 2013, pedeapsa rezultantă de 3 ani și 6 luni închisoare stabilită prin contopirea pedepsei de 2 ani închisoare aplicate prin Sentința penală nr. 257 din 25 februarie 2012, pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca, definitivă prin Decizia penală nr. 665/A din 11 mai 2015, pronunțată de Curtea de Apel Cluj, cu pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. 4 din 13 ianuarie 2011, pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare la 28 ianuarie 2011.

S-a descontopit pedeapsa rezultantă de 4 ani și 8 luni închisoare aplicată inculpatului prin Sentința penală nr. 1.033 din 12 iulie 2013, pronunțată de Judecătoria Satu Mare, definitivă prin Decizia penală nr. 704/R din 8 octombrie 2013, pronunțată de Curtea de Apel Oradea, în pedepsele componente, care au fost repuse în individualitatea lor, după cum urmează: pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prevăzută și pedepsită de art. 208 alin. 1, art. 209 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 4 din Codul penal din 1969; pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal din 1969; pedeapsa de 4 ani și 8 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie prevăzute și pedepsite de art. 211 alin. 1, alin. 2 lit. c), alin. 2¹ lit. b) din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 37 alin. (1) lit. a) din Codul penal din 1969; pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal din 1969; pedeapsa de 4 ani și 8 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie prevăzute și pedepsite de art. 211 alin. 1, alin. 2 lit. b) și c), alin. 2¹ lit. a) și b) din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 37 alin. (1) lit. a) din Codul penal din 1969; pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal din 1969; pedeapsa de 4 ani și 8 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie prevăzute și pedepsite de art. 211 alin. 1, alin. 2 lit. b) și c), alin. 2¹ lit. a) și b) din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 37 alin. (1) lit. a) din Codul penal din 1969; pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal din 1969; restul de 458 de zile închisoare, rămas neexecutat din pedeapsa rezultantă de 3 ani și 6 luni închisoare dispusă prin Sentința penală nr. 4 din 13 ianuarie 2011 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare la 28 ianuarie 2011.

S-a menținut revocarea beneficiului liberării condiționate a inculpatului P.C. pentru restul de 458 de zile rămas neexecutat din pedeapsa rezultantă de 3 ani și 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. 4 din 13 ianuarie 2011 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare la 28 ianuarie 2011, măsură dispusă prin Sentința penală nr. 1.033, pronunțată la data de 12 iulie 2013 de Judecătoria Satu Mare, definitivă prin Decizia penală nr. 704/R, pronunțată la 8 octombrie 2013 de Curtea de Apel Oradea.

În baza art. 33 lit. a), art. 34 alin. 1 lit. b) și art. 61 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal și a Deciziei nr. 29 din 19 noiembrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 29 din 15 ianuarie 2016), s-a contopit pedeapsa aplicată inculpatului P.C. cu pedepsele aplicate aceluiași inculpat prin Sentința penală nr. 1.033, pronunțată la data de 12 iulie 2013 de Judecătoria Satu Mare, definitivă prin Decizia penală nr. 704/R, pronunțată la data de 8 octombrie 2013 de Curtea de Apel Oradea, precum și cu restul

de 458 de zile rămas neexecutat din pedeapsa rezultantă de 3 ani și 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. 4 din 13 ianuarie 2011 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare la data de 28 ianuarie 2011, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 4 ani și 8 luni închisoare.

În temeiul art. 12 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările ulterioare, raportat la art. 71 alin. 2 din Codul penal din 1969, i s-a interzis inculpatului exercițiul drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal din 1969 pe durata stabilită de art. 71 alin. 2 din Codul penal din 1969.

În temeiul art. 40 alin. (3) din Codul penal (art. 36 alin. 3 din Codul penal din 1969) s-a dispus scăderea din pedeapsa aplicată a perioadei executate de la 30 aprilie 2013 până la data de 31 mai 2017 când a fost liberat condiționat cu un rest rămas de executat de 212 zile.

S-a constatat că, prin Sentința penală nr. 3.488 din 22 noiembrie 2017, pronunțată de Judecătoria Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. 32/A din 10 ianuarie 2018, pronunțată de Curtea de Apel Cluj, inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 4 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prevăzute de art. 228 alin. (1), art. 229 alin. (1) lit. d), alin. (2) lit. b) din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. (1) din Codul penal, art. 77 lit. a) din Codul penal, iar în baza art. 104 alin. (2) din Codul penal a fost revocată liberarea condiționată pentru restul de 212 zile închisoare, rămas neexecutat din pedeapsa de 4 ani și 8 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. 1.033 din 12 iulie 2013, pronunțată de Judecătoria Satu Mare, definitivă prin Decizia penală nr. 704/R din 8 octombrie 2013, pronunțată de Curtea de Apel Oradea, iar în baza art. 43 alin. (1) din Codul penal a fost cumulat restul cu pedeapsa stabilită, inculpatul urmând să execute 4 ani și 212 zile închisoare, fiind dedusă perioada reținerii de 24 de ore din 17 august 2017 și a arestării preventive începând cu data de 28 august 2017, la zi.

S-a dedus perioada reținerii de 24 de ore din 17 august 2017 și a arestării preventive începând cu data de 28 august 2017, la zi.

S-a anulat Mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 3.856 din 11 ianuarie 2018 emis în baza Sentinței penale nr. 3.488 din 22 noiembrie 2017, pronunțată de Judecătoria Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. 32/A din 10 ianuarie 2018, pronunțată de Curtea de Apel Cluj, și s-a dispus emiterea unui nou mandat conform acestei hotărâri.

S-a luat act că persoanele vătămate P.E.S., V.R.M. și B.C. nu s-au constituit părți civile în procesul penal.

În baza art. 112 alin. (1) lit. e) din Codul penal s-a dispus luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale de la inculpat a sumei de 160 lei (compusă din suma de 40 lei sustrasă de la persoana vătămată B.C. și 120 lei sustrasă de la persoana vătămată P.E.S.).

Împotriva Sentinței penale nr. 4.670 din 27 septembrie 2018 a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Timișoara, criticând-o pentru următoarele motive de nelegalitate:

— neanularea liberării condiționate dispuse la data de 31 mai 2017, cu restul de 212 zile, din executarea pedepsei aplicate prin Sentința penală nr. 1.033 din 12 iulie 2013 a Judecătoriei Satu Mare;

— neaplicarea Deciziei nr. 7 din 26 aprilie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 2 iulie 2018), în sensul că nu s-a făcut aplicarea art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, deși inculpatul, în data de 1 martie 2013, fusese liberat condiționat cu un rest de 458 de zile

din pedeapsa aplicată prin Sentința penală nr. 4 din 13 ianuarie 2011 a Judecătorei Cluj-Napoca, definitivă la 28 ianuarie 2011, iar acest rest a fost revocat prin Sentința penală nr. 1.033 din 12 iulie 2013 a Judecătorei Satu Mare și executat, fără a fi micșorat prin luarea în considerare a zilelor considerate ca executate în condiții necorespunzătoare;

— neaplicarea regulilor concursului de infracțiuni între infracțiunea din cauză și infracțiunile pentru care a fost condamnat inculpatul prin sentințele penale nr. 1.033 din 12 iulie 2013, nr. 257 din 25 februarie 2012 și nr. 3.488 din 22 noiembrie 2017;

— neaplicarea art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările ulterioare.

III. Punctul de vedere al instanței care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la chestiunile de drept a căror dezlegare se solicită

Completul de judecată investit cu soluționarea apelului declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Timișoara împotriva Sentinței penale nr. 4.670 din 27 septembrie 2018, pronunțată de Judecătoria Timișoara, a apreciat ca fiind întrunite condițiile de admisibilitate a sesizării prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, întrucât:

— este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, calea de atac a apelului declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Timișoara;

— de lămurirea chestiunilor de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei deoarece infracțiunea dedusă judecătii:

— este concurentă cu infracțiunile pentru care inculpatul P.C. a fost condamnat prin sentințele penale nr. 1.033 din 12 iulie 2013, pronunțată de Judecătoria Satu Mare, definitivă prin Decizia penală nr. 704/R din 8 octombrie 2013 a Curții de Apel Oradea; nr. 257 din 25 februarie 2012, pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca, definitivă prin Decizia penală nr. 665 din 11 mai 2015 a Curții de Apel Cluj, și nr. 3.488 din 22 noiembrie 2017, pronunțată de Judecătoria Baia Mare, definitivă prin Decizia penală nr. 32/A din 10 ianuarie 2018 a Curții de Apel Cluj;

— a fost săvârșită în termenul de supraveghere al liberării condiționate, în stare de recidivă postcondamnatorie, raportat la pedeapsa rezultantă de 3 ani și 6 luni închisoare dispusă prin Sentința penală nr. 4 din 13 ianuarie 2011 a Judecătorei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare la data de 28 ianuarie 2011, inculpatul fiind liberat condiționat în data de 1 martie 2013 cu un rest de pedeapsă neexecutat de 416 zile (cu 42 de zile considerate executate suplimentar conform Legii nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal);

— asupra chestiunilor de drept Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu fac obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Cu privire la fondul chestiunilor de drept, membrii completului de judecată au exprimat opinii diferite.

Referitor la prima chestiune de drept, *în opinia unuia dintre membrii completului de judecată* s-a apreciat că aplicarea dispozițiilor art. 43 alin. (2) din Codul penal nu presupune ca toate infracțiunile concurente să fie săvârșite după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parțial, fiind suficient ca o singură infracțiune aflată în concurs să îndeplinească toate condițiile ce atrag starea de recidivă postcondamnatorie.

În argumentarea acestei opinii, pe de o parte, s-a susținut că introducerea sintagmei „dintre care cel puțin una se află în stare de recidivă” în cuprinsul art. 43 alin. (2) din Codul penal a urmărit să reglementeze și ipoteza în care instanța este sesizată cu

judecarea unei infracțiuni care se află în stare de recidivă postcondamnatorie în raport cu o infracțiune și în concurs cu o altă infracțiune pentru care s-a pronunțat anterior o hotărâre de condamnare care la rândul său se află în concurs și cu infracțiunea ce atrage starea de recidivă postcondamnatorie.

Pe de altă parte s-a susținut că din interpretarea art. 79 alin. (2) din Codul penal, care stabilește ordinea cauzelor de agravare a răspunderii penale, rezultă că, în cazul în care infracțiunea dedusă judecătii se află în concurs cu alte infracțiuni și în recidivă postcondamnatorie, îi sunt aplicabile cu prioritate regulile concursului de infracțiuni și, ulterior, cele ale recidivei postcondamnatorii.

Cu privire la cea de-a doua chestiune de drept, opinia aceluiași membru al completului de judecată a fost în sensul că, în situația în care infracțiunea dedusă judecătii este în stare de recidivă postcondamnatorie și concurentă cu infracțiuni aflate succesiv în stare de recidivă postcondamnatorie, în aplicarea art. 43 alin. (2) din Codul penal, se contopesc pedepsele individuale și se adaugă restul de pedeapsă neexecutat inițial.

În argumentarea acestei opinii au fost invocate dispozițiile art. 79 alin. (2) din Codul penal, care reglementează ordinea aplicării cauzelor de agravare a răspunderii penale, respectiv dispozițiile art. 104 alin. (2) din Codul penal referitoare la revocarea liberării condiționate.

Prin urmare, dacă inculpatul a săvârșit o infracțiune în termenul de supraveghere al liberării condiționate, descoperită în acest termen, se impun revocarea și executarea restului de pedeapsă care devine astfel primul termen al recidivei postcondamnatorii și pentru celelalte infracțiuni.

S-a apreciat că instanța trebuie să se raporteze cu prioritate la formele de pluralitate determinate de săvârșirea infracțiunii cu care este sesizată, raționament la care conduc și dispozițiile art. 43 alin. (6) și art. 40 alin. (1) și (3) din Codul penal.

Cu privire la prima chestiune de drept, *celălalt membru al completului de judecată* a apreciat că din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 43 alin. (1), (2), (5) și (6) din Codul penal, precum și din interpretarea gramaticală a prevederilor art. 43 alin. (2) din Codul penal reiese că aceste din urmă dispoziții legale sunt aplicabile în situația în care există o condamnare definitivă, iar ulterior acestui moment, însă până la executarea integrală sau considerarea ca executată a pedepsei, sunt săvârșite mai multe infracțiuni concurente, dintre care cel puțin una în stare de recidivă. Prin alin. (1) al art. 43 din Codul penal legiuitorul a reglementat tratamentul sancționator al recidivei postcondamnatorii în situația în care al doilea termen este format dintr-o singură infracțiune, iar prin alin. (2) al art. 43 din Codul penal a reglementat regimul sancționator în situația în care al doilea termen al recidivei este format dintr-un concurs de infracțiuni, însă nu toate aceste infracțiuni în concurs îndeplinesc condițiile pentru a se reține starea de recidivă postcondamnatorie față de prima condamnare, unele fiind în stare de pluralitate intermediară față de aceasta; situația-premisă în cazul ambelor ipoteze este însă existența unei condamnări definitive la pedeapsa închisorii mai mare de 1 an închisoare, neexecutată integral, înainte de săvârșirea tuturor celorlalte infracțiuni.

Această interpretare rezultă și din expunerea de motive privind proiectul legislativ al noului Cod penal, unde s-a prevăzut că, pentru ipoteza în care termenul al doilea al recidivei este alcătuit dintr-un concurs de infracțiuni, a fost stabilit un algoritm de aplicare a pedepsei diferit de cel existent anterior, aplicându-se mai întâi dispozițiile referitoare la concurs și apoi cele incidente în cazul recidivei. Acest tratament este aplicabil chiar dacă numai una dintre infracțiunile concurente se află în stare de recidivă, restul fiind în pluralitate intermediară, deoarece calitatea de recidivist trebuie să atragă tratamentul specific acestei forme de pluralitate. În același timp, tratamentul

sanctionator propus este mai puțin sever decât cel care ar rezulta din aplicarea mai întâi a dispozițiilor privind recidiva sau pluralitatea intermediară pentru fiecare infracțiune în parte și apoi a regulilor referitoare la concursul de infracțiuni.

Cu privire la cea de-a doua chestiune de drept, opinia aceluiași membru al completului de judecată este în sensul că, în situația în care infracțiunea dedusă judecării este în stare de recidivă postcondamnatorie față de o condamnare definitivă și concurentă cu infracțiuni aflate în stare de recidivă postcondamnatorie, unele față de altele, se contopește pedeapsa aplicată în cauză cu ultima pedeapsă rezultantă ca efect al recidivelor succesive, atât timp cât respectivele infracțiuni, chiar dacă sunt concurente cu cea dedusă judecării, fiind în stare de recidivă postcondamnatorie, în mod succesiv, unele față de celelalte, nu pot fi repuse în individualitate și contopite toate conform regulilor concursului de infracțiuni, întrucât acestea nu au fost săvârșite toate înainte de rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare pentru una dintre ele, starea de recidivă a unora față de celelalte fiind reținută cu autoritate de lucru judecat prin hotărârile de condamnare și art. 43 alin. (2) din Codul penal nefiind aplicabil în această situație; în același timp, dacă restul rămas neexecutat, prevăzut de art. 104 alin. (2) din Codul penal, a fost inclus în pedeapsa rezultantă, aplicată ca urmare a condamnării pentru o infracțiune aflată la rândul ei în stare de recidivă față de aceasta, pedeapsă din a cărei executare s-a dispus anterior liberarea condiționată, iar apoi restul rămas neexecutat din această pedeapsă rezultantă a fost inclus, conform art. 104 alin. (2) din Codul penal, în următoarea pedeapsă rezultantă, aplicată ca urmare a condamnării pentru o nouă infracțiune aflată la rândul ei în stare de recidivă față de condamnarea anterioară, există o pedeapsă unică și indivizibilă rezultată în urma aplicării recidivei (care conține implicit și restul neexecutat inițial, precum și o pedeapsă aplicată pentru o infracțiune concurentă cu cea dedusă judecării) care nu mai poate fi descontopită și soluția care se impune este aceea a contopirii pedepsei aplicate în cauză cu respectiva pedeapsă rezultantă, conform regulilor concursului de infracțiuni.

IV. Punctele de vedere ale procurorului și părților cu privire la chestiunile de drept a căror dezlegare se solicită

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Timișoara și apărătorul desemnat din oficiu pentru inculpat au opinat în sensul că dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal sunt aplicabile și în ipoteza în care una dintre infracțiunile aflate în concurs cu cea dedusă judecării este în concurs și cu infracțiunea care atrage starea de recidivă postcondamnatorie.

Prevederile legale anterior menționate sunt aplicabile și în situația în care infracțiunea dedusă judecării este în stare de recidivă postcondamnatorie, impunându-se contopirea pedepselor individuale, astfel cum se solicită și prin motivele de apel formulate de parchet.

V. Punctele de vedere exprimate de curțile de apel și instanțele din circumscriptiile acestora cu privire la chestiunile de drept a căror dezlegare se solicită

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală, cu referire la art. 473 alin. (5) din același cod, au fost consultate instanțele de judecată asupra chestiunilor de drept a căror dezlegare s-a solicitat.

Cu privire la prima chestiune de drept, *într-o opinie*, exprimată de Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Brașov, Tribunalul Gorj, Tribunalul Brașov, Tribunalul de Minori și Familie Brașov, Tribunalul Bihor, Tribunalul Galați, Tribunalul Bacău, Tribunalul Bistrița-Năsăud, Tribunalul Maramureș, Tribunalul Călărași, Tribunalul Teleorman, Tribunalul Caraș-Severin, Tribunalul Arad, Judecătoria Tulcea, Judecătoria Babadag, Judecătoria Măcin, Judecătoria Vânu Mare, Judecătoria Rupea, Judecătoria Brăila, Judecătoria Aiud,

Judecătoria Moinești, Judecătoria Bistrița, Judecătoria Baia Mare, Judecătoria Sectorului 2 București, Judecătoria Sectorului 3 București, Judecătoria Alexandria, Judecătoria Moldova Nouă și Judecătoria Lugoj, s-a susținut că dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal sunt incidente și în ipoteza în care nu toate infracțiunile concurente sunt săvârșite după condamnarea definitivă neexecută sau executată parțial.

Referitor la aceeași chestiune de drept, *într-o altă opinie*, exprimată de Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel București, Curtea de Apel Timișoara, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Timiș, Judecătoria Carei, Judecătoria Negrești-Oaș, Judecătoria Beiuș, Judecătoria Roman, Judecătoria Șimleu Silvaniei, Judecătoria Roșiori de Vede, s-a susținut că pentru a fi incidente dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal trebuie ca toate infracțiunile concurente să fie săvârșite după condamnarea definitivă neexecută sau executată parțial.

Cu privire la cea de-a doua chestiune de drept, *într-o opinie*, exprimată de Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Brașov, Tribunalul Gorj, Tribunalul Brașov, Tribunalul de Minori și Familie Brașov, Tribunalul Bihor, Tribunalul Bacău, Tribunalul Bistrița-Năsăud, Tribunalul Maramureș, Tribunalul Călărași, Tribunalul Ialomița, Judecătoria Tulcea, Judecătoria Babadag, Judecătoria Măcin, Judecătoria Vânu Mare, Judecătoria Carei, Judecătoria Negrești-Oaș, Judecătoria Beiuș, Judecătoria Brăila, Judecătoria Roman, Judecătoria Bistrița, Judecătoria Baia Mare, Judecătoria Șimleu Silvaniei, Judecătoria Sectorului 2 București, Judecătoria Sectorului 4 București, Judecătoria Sectorului 6 București, Judecătoria Roșiori de Vede, Judecătoria Moldova Nouă, Judecătoria Lugoj, s-a susținut că în cazul în care infracțiunea dedusă judecării este în stare de recidivă postcondamnatorie și concurentă cu infracțiuni aflate succesiv în stare de recidivă postcondamnatorie, în aplicarea dispozițiilor art. 43 alin. (2) din Codul penal, mai întâi se contopesc pedepsele pentru infracțiunile concurente și apoi se aplică restul de pedeapsă rămas neexecutat.

Referitor la aceeași chestiune de drept, *într-o altă opinie*, exprimată de Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel București, Curtea de Apel Timișoara, Tribunalul Dolj, Tribunalul Teleorman, Tribunalul Arad, Tribunalul Timiș, Judecătoria Aiud, Judecătoria Moinești, Judecătoria Onești, Judecătoria Sectorului 3 București, Judecătoria Alexandria, Judecătoria Caransebeș, s-a susținut că în cazul în care infracțiunea dedusă judecării este în stare de recidivă postcondamnatorie și concurentă cu infracțiuni aflate succesiv în stare de recidivă postcondamnatorie, în aplicarea dispozițiilor art. 43 alin. (2) din Codul penal, se contopește pedeapsa aplicată în cauză cu ultima pedeapsă rezultantă ca efect al recidivelor succesive.

VI. Jurisprudența națională în materie

Instanțele la care au fost identificate hotărâri judecătorești în această materie sunt: Tribunalul Caraș-Severin (Sentința penală nr. 27 din 26 martie 2019); Judecătoria Sectorului 5 București (Sentința penală nr. 2.938 din 12 octombrie 2018); Judecătoria Sectorului 4 București (Sentința penală nr. 2.106 din 9 iulie 2018); Curtea de Apel București, Secția a II-a penală (Decizia penală nr. 1.243/A din 11 octombrie 2018); Judecătoria Buftea (Sentința penală nr. 214 din 31 mai 2018); Curtea de Apel București — Secția I penală (Decizia penală nr. 1.452/A din 1 noiembrie 2018); Curtea de Apel Constanța (Decizia penală nr. 326 din 5 martie 2019); Judecătoria Iași (Sentința penală nr. 1.434 din 25 mai 2017); Judecătoria Vaslui (Sentința penală nr. 185 din 1 februarie 2019; Sentința penală nr. 187 din 1 februarie 2019; Sentința penală nr. 448 din 28 martie 2018); Judecătoria Aiud (Sentința penală nr. 1.356 din 18 decembrie 2018); Tribunalul Sibiu (Sentința penală nr. 21 din 14 februarie 2018); Curtea de Apel Suceava (Decizia penală nr. 473 din 4 mai 2018, Decizia penală nr. 962 din 13 octombrie 2017).

VII. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale

Nu a fost identificată jurisprudență relevantă pentru chestiunile de drept a căror dezlegare se solicită.

VIII. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Cu Adresa nr. 865/C/1.140/III-5/2019 din 17 mai 2019, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a înaintat punctul de vedere cu privire la chestiunile de drept a căror dezlegare se solicită.

Astfel, referitor la prima chestiune de drept invocată în cuprinsul încheierii de sesizare s-a apreciat că aceasta este admisibilă, fiind îndeplinite toate condițiile prevăzute de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală.

În ceea ce privește problema de drept supusă dezlegării, s-a opinat că dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal presupun ca toate infracțiunile concurente să fie săvârșite după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parțial, textul de lege nefiind aplicabil în ipoteza în care una dintre infracțiuni este în concurs și cu cea care constituie primul termen al recidivei postcondamnatorii.

În susținerea acestei soluții s-a subliniat că art. 43 alin. (2) din Codul penal are ca situație-premisă săvârșirea infracțiunilor concurente, înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată ori considerată ca executată, or această condiție evident nu este îndeplinită în ipoteza în care infracțiunea concurentă cu cea care formează al doilea termen al recidivei este concurentă și cu infracțiunea care constituie primul termen al acesteia.

În acest sens s-a precizat că, deși art. 43 alin. (2) din Codul penal nu impune ca toate infracțiunile concurente să îndeplinească cerințele specifice celui de-al doilea termen al recidivei, acestea vor trebui să respecte condiția privind momentul săvârșirii lor, și anume după rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a aplicat pedeapsa anterioară, respectiv înainte ca aceasta să fi fost executată ori considerată ca executată.

Prin urmare, condiția anterior menționată limitează sfera de aplicare a art. 43 alin. (2) din Codul penal la recidiva postcondamnatorie cu cel de-al doilea termen multiplu, reprezentat de un concurs de infracțiuni ori o pluralitate intermediară, întrucât în acest caz infracțiunile sunt săvârșite după rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a aplicat pedeapsa anterioară.

Totodată, s-a arătat că procesul de stabilire a sancțiunii reglementat în cuprinsul art. 43 alin. (2) din Codul penal nu este aplicabil în ipoteza prezentată de instanța de sesizare.

În ceea ce privește a doua chestiune de drept invocată în cuprinsul încheierii de sesizare, s-a susținut că aceasta nu îndeplinește rigorile de admisibilitate statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție prin jurisprudența completurilor pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Astfel, s-a apreciat că instanța de sesizare a urmărit stabilirea mecanismului de determinare a pedepsei rezultante aplicabile inculpatului P.C. raportat la situația juridică a acestuia, respectiv în condițiile în care infracțiunea dedusă judecății este săvârșită în stare de recidivă postcondamnatorie și totodată este concurentă cu alte infracțiuni aflate succesiv în stare de recidivă postcondamnatorie.

De asemenea s-a precizat că solicitarea instanței de sesizare nu are un caracter teoretic, în condițiile în care presupune examinarea situației juridice concrete a inculpatului P.C., a succesiunii infracțiunilor săvârșite de acesta și a condamnărilor suferite, operațiune care depășește limitele procedurii reglementate de art. 475 din Codul de procedură penală, fiind atributul exclusiv al instanței investite cu judecarea cauzei.

Pe de altă parte, s-a menționat că întrebarea a fost formulată prin raportare la prevederile art. 43 alin. (2) din Codul penal, deși acestea nu sunt aplicabile situației juridice descrise.

IX. Punctul de vedere al Direcției legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție

Cu Adresa nr. 414 din 19 aprilie 2019, Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică a înaintat punctul de vedere asupra chestiunilor de drept a căror dezlegare s-a solicitat, apreciind, cu privire la prima întrebare, că dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal presupun ca toate infracțiunile concurente să fie săvârșite după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la pedeapsa neexecutată sau executată parțial.

În argumentarea acestei opinii s-a arătat că prima teză a art. 43 alin. (2) din Codul penal coroborată cu art. 41 alin. (1) din Codul penal stabilește o condiție comună pentru infracțiunile concurente, și anume ca infracțiunile concurente, care alcătuiesc al doilea termen al recidivei, să fi fost comise după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa privativă de libertate mai mare de 1 an (neexecutată sau executată parțial).

A doua teză a art. 43 alin. (2) din Codul penal coroborată cu art. 41 alin. (1) și art. 44 alin. (1) din Codul penal indică faptul că pentru incidența art. 43 alin. (2) din Codul penal este suficient ca una dintre infracțiunile concurente săvârșite după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare să întrunească condițiile recidivei prevăzute de art. 41 alin. (1) din Codul penal, celelalte infracțiuni concurente comise după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare întrunind condițiile pluralității intermediare prevăzute de art. 44 alin. (1) din Codul penal.

Așadar, infracțiunile concurente la care se referă art. 43 alin. (2) din Codul penal sunt, prin ipoteză, săvârșite după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la pedeapsa privativă de libertate mai mare de 1 an (neexecutată sau executată parțial) și întrunesc cerințele recidivei (minimum una dintre infracțiunile concurente) ori ale pluralității intermediare.

Opinia exprimată rezultă cu claritate din expunerea de motive a Codului penal, care reflectă voința legiuitorului, concretizată în art. 43 alin. (2) din Codul penal, de a reglementa ipoteza în care nu toate infracțiunile concurente săvârșite după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la pedeapsa neexecutată sau executată parțial întrunesc condițiile recidivei, cel puțin una dintre infracțiunile concurente se încadrează în dispozițiile care definesc recidiva, iar celelalte infracțiuni concurente se încadrează în prevederile care definesc pluralitatea intermediară.

Cu privire la cea de-a doua întrebare s-a opinat în sensul că, în cazul în care infracțiunea dedusă judecății este concurentă cu infracțiuni judecate separat, iar atât infracțiunea dedusă judecății, cât și infracțiunile judecate separat se află în stare de recidivă postcondamnatorie în raport cu aceeași hotărâre definitivă de condamnare la pedeapsa privativă de libertate mai mare de un an, în aplicarea art. 43 alin. (2) din Codul penal, pedepsele stabilite pentru infracțiunile concurente se contopesc după regulile de la concursul de infracțiuni, iar pedeapsa rezultantă se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată sau la restul rămas neexecutat din aceasta.

În argumentarea acestei opinii s-a arătat că atât din conținutul art. 43 alin. (2) din Codul penal, cât și din expunerea de motive a Codului penal rezultă că, în ipoteza în care al doilea termen al recidivei este alcătuit dintr-un concurs de infracțiuni, legiuitorul a reglementat ordinea în care se aplică dispozițiile privind formele pluralității de infracțiuni, stabilind aplicarea prioritară a dispozițiilor referitoare la concursul de infracțiuni și aplicarea ulterioară a dispozițiilor referitoare la recidiva postcondamnatorie.

În subsidiar, s-a apreciat că întrebările prealabile și modul în care sunt formulate ridică o serie de probleme din perspectiva admisibilității sesizării, în raport cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală și cu jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

X. Opinia specialiștilor consultați asupra chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

Facultatea de Drept din cadrul Universității de Vest din Timișoara — Centrul de cercetări în științe penale a opinat în sensul respingerii, ca inadmisibilă, a sesizării, cu motivarea că nu este îndeplinită cea de-a doua condiție de admisibilitate prevăzută de art. 475 din Codul de procedură penală, potrivit căruia chestiunea de drept supusă dezlegării trebuie să conducă la soluționarea pe fond a cauzei, deoarece lipsește premisa pe care ar trebui să se grefeze dispoziția legală cu privire la care s-a dispus sesizarea instanței supreme, fiind clară și lipsită de echivoc.

În opinia specialiștilor, dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal sunt clare, în sensul că devin incidente doar în ipoteza în care toate infracțiunile concurente sunt săvârșite după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parțial, constatare față de care, având în vedere și jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, intervenția instanței supreme nu se justifică. Această intervenție poate fi legitimă doar în situația în care s-ar tinde la clarificarea înțelesului uneia sau mai multor norme juridice ambigue sau complexe, al căror conținut sau a căror succesiune în timp poate da naștere la dificultăți rezonabile de interpretare pe cale judecătorească, afectând, în final, unicitatea aplicării lor de către instanțele naționale.

În egală măsură, sesizarea nu corespunde exigențelor art. 475 din Codul de procedură penală și din cauza faptului că ar presupune ca Înalta Curte de Casație și Justiție, prin pronunțarea unei hotărâri prealabile, să se substituie judecătorului fondului ce are obligația de a verifica îndeplinirea condițiilor prevăzute de dispozițiile legale incidente, ceea ce ar reprezenta o rezolvare *in concreto* a cauzei de către instanța supremă, aspect nepermis de lege. Aceasta, întrucât problema de drept a cărei dezlegare se solicită ar trebui să tindă întotdeauna la interpretarea *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea implicită a unor chestiuni ce țin de particularitățile cauzei.

Facultatea de Drept din cadrul Universității Babeș-Bolyai a opinat în sensul că dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal presupun ca toate infracțiunile concurente să fie săvârșite după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parțial, ele nefiind aplicabile în ipoteza în care una dintre infracțiuni este în concurs și cu cea care constituie primul termen al recidivei.

În argumentarea acestei opinii s-a susținut că dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal trebuie coroborate cu dispozițiile alin. (1) al art. 43 care, folosind aceeași formulare — înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată, are în vedere, în mod explicit, o infracțiune comisă în stare de recidivă, adică o infracțiune săvârșită după rămânerea definitivă a primei hotărâri de condamnare. În plus, a fost invocată precizarea din expunerea de motive a Codului penal, potrivit căreia: pentru ipoteza în care al doilea termen al recidivei este alcătuit dintr-un concurs de infracțiuni, a fost stabilit un algoritm de aplicare a pedepsei diferit de cel existent anterior, aplicându-se mai întâi dispozițiile privitoare la concurs și apoi cele incidente în cazul recidivei. Acest tratament este aplicabil chiar dacă numai una dintre infracțiunile concurente se află în stare de recidivă, restul fiind în pluralitate intermediară.

În ce privește modalitatea de stabilire a pedepsei s-a opinat în sensul că, în ipoteza în care există mai multe infracțiuni în concurs, care sunt concurente atât cu infracțiunea ce constituie primul termen al recidivei, cât și cu cea de la termenul al doilea, se aplică mai întâi tratamentul sancționator al recidivei postcondamnatorii (se adaugă la pedeapsa aplicată pentru

infracțiunea ce constituie termenul al doilea restul neexecutat din prima pedeapsă), iar apoi pedeapsa astfel obținută se contopește potrivit regulilor de la concurs cu pedepsele aplicate pentru infracțiunile concurente.

Facultatea de Drept din cadrul Universității București a opinat în sensul că pentru incidența dispozițiilor art. 43 alin. (2) din Codul penal toate infracțiunile concurente trebuie să fie săvârșite după o hotărâre de condamnare definitivă și cel puțin una dintre aceste infracțiuni să îndeplinească cerințele celui de-al doilea termen al recidivei postcondamnatorii.

În argumentarea acestei opinii s-a susținut că prevederile art. 43 alin. (2) din Codul penal sunt clare, de strictă interpretare și nu pot fi extinse la alte situații pe care nu le-a avut în vedere.

În ce privește modalitatea de stabilire a pedepsei în situația în care infracțiunea dedusă judecării este în stare de recidivă postcondamnatorie și concurentă cu infracțiuni aflate succesiv în stare de recidivă postcondamnatorie, s-a susținut că mai întâi se vor contopi pedepsele stabilite pentru infracțiunile concurente săvârșite ulterior condamnării și apoi pedeapsa rezultantă se va adăuga la pedeapsa anterioară ori la restul rămas neexecutat, după caz, iar la final această pedeapsă se va contopi la rândul ei cu pedeapsa stabilită pentru infracțiunea concurentă cu infracțiunea pentru care se pronunțase condamnarea ce formează primul termen al recidivei.

XI. Dispoziții legale incidente

Codul penal

Art. 40. — *Contopirea pedepselor pentru infracțiuni concurente*

(1) Dacă infractorul condamnat definitiv este judecat ulterior pentru o infracțiune concurentă, se aplică dispozițiile art. 39.

(2) Dispozițiile art. 39 se aplică și în cazul în care, după ce o hotărâre de condamnare a rămas definitivă, se constată că cel condamnat mai suferise o condamnare definitivă pentru o infracțiune concurentă.

Art. 41. — *Recidiva*

(1) Există recidivă când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de un an și până la reabilitare sau împlinirea termenului de reabilitare, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune cu intenție sau cu intenție depășită, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare.

Art. 43. — *Pedeapsa în caz de recidivă*

(1) Dacă înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, pedeapsa stabilită pentru aceasta se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată ori la restul rămas neexecutat din aceasta.

(2) Când înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată sunt săvârșite mai multe infracțiuni concurente, dintre care cel puțin una se află în stare de recidivă, pedepsele stabilite se contopesc potrivit dispozițiilor referitoare la concursul de infracțiuni, iar pedeapsa rezultată se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată ori la restul rămas neexecutat din aceasta.

Art. 44. — *Pluralitatea intermediară*

(1) Există pluralitate intermediară de infracțiuni când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare și până la data la care pedeapsa este executată sau considerată ca executată, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune și nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru starea de recidivă.

(2) În caz de pluralitate intermediară, pedeapsa pentru noua infracțiune și pedeapsa anterioară se contopesc potrivit dispozițiilor de la concursul de infracțiuni.

XII. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Opinia judecătorului-raportor este în sensul că dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal presupun ca toate infracțiunile concurente să fie săvârșite după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parțial, nefiind aplicabile în ipoteza în care una dintre infracțiuni este în concurs și cu cea care constituie primul termen al recidivei.

De asemenea, în ipoteza în care infracțiunea dedusă judecății este în stare de recidivă postcondamnatorie și concurentă cu infracțiuni aflate succesiv în stare de recidivă postcondamnatorie, în aplicarea art. 43 alin. (2) din Codul penal, pedepsele stabilite pentru infracțiunile concurente se contopesc potrivit dispozițiilor de la concursul de infracțiuni, iar pedeapsa rezultantă se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată sau la restul rămas neexecutat din aceasta.

XIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara — Secția penală, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunile de drept ce se solicită a fi dezlegate, reține următoarele:

În conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Astfel, în raport cu textul legal mai sus enunțat, se constată că admisibilitatea unei sesizări formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea, în mod cumulativ, a următoarelor trei cerințe:

— instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării;

— chestiunea de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare.

În cauză, se constată că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării numai în ceea ce privește prima chestiune de drept a cărei dezlegare se solicită, respectiv:

„Dacă dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal presupun ca toate infracțiunile concurente să fie săvârșite după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parțial sau sunt aplicabile și în ipoteza în care una dintre ele este în concurs și cu cea care atrage starea de recidivă.”

Potrivit dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Codul penal, recidiva postcondamnatorie există atunci când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa detențiunii pe viață sau la pedeapsa închisorii mai mare de un an, pronunțată pentru o infracțiune intenționată sau praeterintenționată, cel condamnat săvârșește, înainte de executarea în întregime sau considerarea ca executată a acestei pedepse, o nouă infracțiune intenționată sau praeterintenționată pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de cel puțin un an sau detențiunea pe viață.

Pentru existența recidivei postcondamnatorii, atât primul, cât și cel de-al doilea termen trebuie să îndeplinească mai multe condiții.

Condițiile pe care trebuie să le îndeplinească primul termen al recidivei postcondamnatorii sunt: infractorul să fi comis anterior o infracțiune intenționată; pentru infracțiunea comisă să se fi pronunțat o hotărâre definitivă de condamnare; pedeapsa aplicată prin hotărârea definitivă de condamnare să fie detențiunea pe viață sau închisoarea mai mare de un an (pedeapsă care poate fi pronunțată pentru o infracțiune unică sau pentru o pluralitate de infracțiuni).

Cel de-al doilea termen al recidivei postcondamnatorii trebuie să îndeplinească următoarele condiții: infracțiunea sau infracțiunile ce constituie al doilea termen să fie comise cu

intenție sau intenție depășită; pentru infracțiunea săvârșită, legea să prevadă pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii de cel puțin un an; infracțiunea să fie comisă înainte de executarea integrală sau considerarea ca executată a pedepsei.

Dacă cel de-al doilea termen al recidivei este compus dintr-un concurs de infracțiuni, în structura căruia intră infracțiuni intenționate și infracțiuni din culpă, starea de recidivă se verifică în raport cu fiecare infracțiune concurentă în parte și ea poate exista doar în raport cu infracțiunile intenționate sau praeterintenționate.

Potrivit dispozițiilor art. 43 alin. (2) din Codul penal, care reglementează pedeapsa în caz de recidivă, „Când înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată sunt săvârșite mai multe infracțiuni concurente, dintre care cel puțin una în stare de recidivă, pedepsele stabilite se contopesc potrivit dispozițiilor referitoare la concursul de infracțiuni, iar pedeapsa rezultantă se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată ori la restul rămas neexecutat din aceasta.

Prima parte a dispozițiilor art. 43 alin. (2) din Codul penal, coroborată cu art. 41 alin. (1) din același cod, care definește recidiva, stabilește o condiție comună pentru infracțiunile concurente, și anume ca infracțiunile concurente care alcătuiesc al doilea termen al recidivei să fie săvârșite după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa privativă de libertate mai mare de un an (neexecutată sau executată parțial).

A doua parte a art. 43 alin. (2) din Codul penal, coroborată cu art. 41 alin. (1) și art. 44 alin. (1) din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară, indică faptul că pentru incidența art. 43 alin. (2) din Codul penal este suficient ca una dintre infracțiunile concurente săvârșite după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare să întrunească condițiile recidivei postcondamnatorii prevăzute în art. 41 alin. (1) din Codul penal (să fie comisă cu intenție sau cu praeterintenție, iar pedeapsa prevăzută de lege să fie închisoarea de un an sau mai mare), celelalte infracțiuni concurente comise după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare întrunind condițiile pluralității intermediare prevăzute în art. 44 alin. (1) din Codul penal.

Din analiza coroborată a dispozițiilor legale anterior menționate rezultă că toate infracțiunile concurente la care se referă art. 43 alin. (2) din Codul penal sunt săvârșite după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de un an (neexecutată sau parțial executată) și întrunesc cerințele recidivei (minimum una dintre ele) ori ale pluralității intermediare.

Aceeași concluzie rezultă și din expunerea de motive a Codului penal, care exprimă voința legiuitorului, concretizată în art. 43 alin. (2) din Codul penal, de a reglementa ipoteza în care nu toate infracțiunile concurente săvârșite după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la pedeapsa executată parțial sau neexecutată întrunesc condițiile recidivei, ci cel puțin una dintre infracțiunile concurente se încadrează în prevederile legale care definesc recidiva, iar celelalte infracțiuni concurente se încadrează în dispozițiile care definesc pluralitatea intermediară.

Examinând în continuare admisibilitatea celei de-a doua probleme invocate de Curtea de Apel Timișoara, se constată că, în jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a statuat că, „față de modul în care a fost formulată întrebarea de către instanța de trimitere, nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării întrucât ceea ce se solicită în procedura prevăzută de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală nu este dezlegarea cu valoare de principiu a unei chestiuni de drept, respectiv interpretarea unor dispoziții legale in abstracto, ci rezolvarea cauzei cu care Tribunalul Dâmbovița a fost investit, pe baza tuturor datelor și elementelor din dosar” (Decizia nr. 14 din 18 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 21 iunie 2016).

În același sens sunt și deciziile prin care Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a statuat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile procesual penale pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile ori de câte ori interpretarea formulată a depășit cadrul unei interpretări *in abstracto* a dispozițiilor legale. Astfel: prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 16 din 22 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 3 iulie 2015, sesizarea a fost respinsă, ca inadmisibilă, constatându-se că prin formularea acesteia se tinde, în realitate, la pronunțarea unei decizii definitive și obligatorii cu privire la o chestiune de fapt, ceea ce excedează procedurii prevăzute de art. 475 din Codul procedură penală; prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 28 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 9 decembrie 2015, sesizarea a fost respinsă ca inadmisibilă, reținându-se că este necesar ca sesizarea să tindă la interpretarea *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea implicită a unor chestiuni ce țin de particularitățile fondului speței; prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 31 din 19 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 19 din 11 ianuarie 2016, s-a respins, ca inadmisibilă, sesizarea, reținându-se că instanța supremă, în unificarea practicii judiciare prin mecanismul hotărârii prealabile, vizează acele chestiuni de drept ce influențează soluția în cauză, însă nu determină baza factuală, caracterizarea în drept și nici legea aplicabilă cauzei în ipoteza succesiunii de legi, acestea aparținând exclusiv instanței investite cu soluționarea acțiunii penale; prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 5 din 10 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 11 martie 2016, sesizarea a fost respinsă, ca inadmisibilă, arătându-se că hotărârile prealabile trebuie pronunțate numai în interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale, constituind o dezlegare de principiu a unei probleme de drept. În egală măsură, sesizarea trebuie să vizeze exclusiv probleme de interpretare a legii, și nu elemente particulare ale cauzei deduse judecării.

Raportând aceste principii jurisprudențiale la circumstanțele prezentei cauze, se constată că sesizarea Curții de Apel Timișoara — Secția penală cu privire la cea de-a doua chestiune

de drept nu îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

În realitate, instanța de trimitere solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție stabilirea mecanismului de aplicare a pedepsei în cauza pendinte, raportat la ansamblul condamnărilor suferite de inculpatul P.C., la succesiunea acestora și la tipurile pluralităților de infracțiuni identificate.

În concret se solicită a se preciza dacă în procedura de determinare a pedepsei se va avea în vedere pedeapsa rezultantă aplicată definitiv în urma operațiunilor anterioare de contopire, operațiuni care au avut în vedere starea de recidivă, eficientizând-o succesiv la stabilirea pedepsei (beneficiul liberării condiționate acordat pentru pedepsele care au reprezentat primul termen al fiecărei recidive reținute a fost revocat — Sentința penală nr. 1.033 din 12 iulie 2013 a Judecătorei Satu Mare, respectiv Sentința penală nr. 3.488 din 22 noiembrie 2017 a Judecătorei Baia Mare —, iar restul rămas neexecutat a fost inclus succesiv în pedeapsa rezultantă finală) ori se vor contopi pedepsele repuse în individualitatea lor, urmând a se adăuga restul de pedeapsă neexecutat, conform art. 43 alin. (2) din Codul penal.

Suplimentar, se constată că întrebarea a fost formulată prin raportare la art. 43 alin. (2) din Codul penal, or, în raport cu dezlegarea dată primei chestiuni de drept rezultă că această prevedere legală nu este incidentă în speța dedusă judecării.

Pentru considerentele expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție va admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara — Secția penală în Dosarul nr. 31.874/325/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile, numai în ceea ce privește dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

„Dacă dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal presupun ca toate infracțiunile concurente să fie săvârșite după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parțial sau sunt aplicabile și în ipoteza în care una dintre ele este în concurs și cu cea care atrage starea de recidivă.”

Va stabili că *dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal presupun ca toate infracțiunile concurente să fie săvârșite după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parțial, acestea nefiind aplicabile în ipoteza în care una dintre infracțiuni este în concurs și cu cea care constituie primul termen al recidivei.*

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală în Dosarul nr. 31.874/325/2017**, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile, numai în ceea ce privește dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

„Dacă dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal presupun ca toate infracțiunile concurente să fie săvârșite după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parțial sau sunt aplicabile și în ipoteza în care una dintre ele este în concurs și cu cea care atrage starea de recidivă.”

Stabilește că dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal presupun ca toate infracțiunile concurente să fie săvârșite după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parțial, acestea nefiind aplicabile în ipoteza în care una dintre infracțiuni este în concurs și cu cea care constituie primul termen al recidivei.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală. Pronunțată în ședință publică astăzi, 12 iunie 2019.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **DANIEL GRĂDINARU**

Magistrat-asistent,
Oana-Valentina Temereș

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

